

מסכת דמאי

פרק ג

א. מאכילין את העניים דמאי, ואת האכסניא דמאי. רבן גמליאל
היה מאכיל את פועליו דמאי. גבאי צדקה, בית שמאי אומרים,
נותנין את המעשר לשאינו מעשר, ואת שאינו מעשר למעשר.
נמצאו כל האדם אוכלין מתקון. וחקמים אומרים, גובין סתם
ומחלקין סתם, והרוצה לתקון יתקון:

ב. הרוצה לתזום עלי ירק להקל ממשאו, לא ישליף עד שיעשר.
הלוקח ירק מן השוק ונמלה להחזיר, לא יחזיר עד שיעשר, שאינו
מחסר אלא מגן. היה עומד ולוקח וראה טען אחר יפה ממנו, מחר
להחזיר, מפני שלא משף:

ג. המוצא פרות בדרך ונטלן לאכלן, ונמלה להצניע, לא יצניע עד
שיעשר. ואם מתחלה נטלן בשביל שלא יאבדו, פטור. כל דבר
שאינו אדם רשאי למכרו דמאי, לא ישלח לחברו דמאי. רבי יוסי
מתיר בודאי, ובלבד שיודיענו:

ד. המוליך חטים לטוחן כותי או לטוחן עם הארץ, בחזקתו למעשרות ולשביעית. לטוחן עובד כוכבים, דמאי. המפקיד פרותיו אצל הכותי או אצל עם הארץ, בחזקתו למעשרות ולשביעית. אצל העובד כוכבים, פרותיו. רבי שמעון אומר, דמאי:

ה. הנותן לפנדקית, מעשר את שהוא נותן לה, ואת שהוא נוטל ממנה, מפני שחשודה לחלף. אמר רבי יוסי, אין אנו אחראין לרמאין, אינו מעשר אלא מה שהוא נוטל ממנה בלבד:

ו. הנותן לחמותו, מעשר את שהוא נותן לה, ואת שהוא נוטל ממנה, מפני שהיא חשודה לחלף את המתקלקל. אמר רבי יהודה, רוצה היא בתקנת בטה ובושה מתנה. מודה רבי יהודה בנותן לחמותו שביעית, שאינה חשודה להחליף להאכיל את בטה שביעית: